

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas XXII. post Trinitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

Dominica XXII. Post Trinitatem. 22. hebd. post Trinit.

De Rege rationem ponente cum seruo. I.
Matth. 18.

I. **R**ex cuidam seruo suo debenti decem millia talenta sibi supplici facto omnia remisit. Rex hac parabola designatus, est Deus infinite misericors & iustus, seruus est quiuis peccator ab eo creatus, redemptus, iustificatus. Quam admiranda & detestanda talis seruuli audacia & dementia, tam ingens & indissolubile debitum tam temere contrahentis, tot lethalia peccata contra præcepta decalogi committendo, toties eadem iterando & multiplicando, quorum ne vnum quidem, vel asperrimam totius vitæ pœnitentiâ absque speciali gratia possit expiare; Insuper tot venialia, toties, sine fine, & numero quotidie superaddendo; pro tot quotidianis Dei beneficijs se ingratum exhibendo, nec de ratione reddenda ynquam seriò cogitando!

R r

Quam

Quam suspicienda porro & amplectenda infinita Dei misericordia, tot tantaque debita gratis quoad culpam & nonnunquam quoad poenam integrè remittentis, tam ingrato & proteruo peccatori, quam primum corde contrito ea detestari cœperit, & serua pœnitentia eluere decreuerit. Hæc inter se collata pensulatius pondera, affectusque compunctionis, & amoris excita.

II. *Cum seruus ille conseruum suum debentem sibi centum denarios, licet simplex dilationem rogasset, misisset in carcerem, certior hac de re à conseruis factus Rex, iratus tradidit seruum hunc nequam tortoribus, donec redderet uniuersum debitum.* Viden' hinc inauditam crudelitatem serui huius, seu hominis peccatoris in conseruum suum sic reuientis, ob debitum 100. denariorum, id est, 10. coronatorum, seu leuem aliquam offensam, iniuriamque sibi illatam à proximo suo suppliciter petenti dimittere reuientis, sed tam inhumane vindicantis, nec recordantis tantum immane debitum decem millium talentorum, id est 120. vasorum aurum sibi gratis remissorum, seu tot grauissimarum culparum & iniuriarum di-

uinæ maiestati illatarum, ex gratuita misericordia toties sibi condonatarum: Inde verò iustissimam iram supremi Regis tantam ingrati peccatoris in proximum immanitatem, quam Angeli sancti conspicientes, & execrantes, vindictam à diuina iustitia expetere coguntur, tam horrendo supplicio iure castigantis! Quanta ergo temeritas hominis homini iram obstinatè reseruantis, petenti veniam ignoscere pertinaciter detrectantis! Fuga odij, cupiditatis vindictæ. Zelus proficiendi in mansuetudine & fraterna dilectione.

III. *Sic & Pater meus cœlestis faciet vobis, si non remiseritis vnusquisque fratri suo de cordibus vestris.* Quam seriò Christus hanc liberalem, sinceram, integramque mutuarum offensarum condonationem sub interminatione eternorum tormentorum nobis inculcat, & quidem toties iterandam, quoties iterari mutuas contigerit offensas! Vnde Petro roganti. *Domine, quoties peccabit in me frater meus, & dimittam ei, vsque septies? dixit, non dico tibi vsque septies, sed vsque septuagies septies.* Quis hanc æternæ veritatis comminationem seriò expendens

vindictæ cupiditatem non horreat,
ne æternam ultionem incurrat? Affe-
ctus ijdem.

II.

De parabola ficulneæ infructuosa.

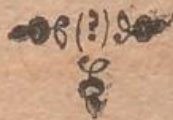
Luc. 13.

I. **A**udiens Iesus nuntiantes quosdam de
Galilæis, quorum sanguinem Pe-
latus miscuit cum sacrificijs eorum, ait
Putatis quod hi Galilæi præ omnibus Ga-
lilæis peccatores fuerint, qui talia passi
sunt? Non, dico vobis: sed nisi peniten-
tiam habueritis, omnes similiter peribitis.
En quam efficaciter Christus clarè
videns causas, ob quas plerumque
varijs calamitatibus homines exercet
diuina prouidentia permittat, esse
peccata, omnes ad feriam penitentiam
exstimulet, nisi similibus flagellis hu-
castigari, æternisque istis supplicijs
velint exercuari. Quam consultum
ergo est, ingruente quacunq; mor-
borum, bellorum, aliarumque affli-
ctionum procella, confestim humili
contritoq; animo ad penitentiam
asylum confugere, causamque illorum
malorum, non fortunæ, nec diabolica-
stutiæ, nec maleuolorum hominum
malitiæ, sed proprijs culpis attribue-

re! Humilis suorum peccatorum agnitione, detestatio & expiatio.

II. Idem euidentius inculcat parabola ficulneæ infructuosæ, quam habebat quidam plantatam in vinea sua, de qua ad cultorem vineæ: *Ecce anni tres sunt, ex quo venio querens fructum in ficulnea hac, & non inuenio: Succide ergo illam, ut quid etiam terram occupat?* Ingratus & tepidus Christianus aut religiosus, tanquam fructifera arbor plantatus in viridario Ecclesiæ aut status religiosi, longo tempore nullos solidæ perfectionis proferens fructus, hanc exprobrationem & peremptoriam comminationem toties audit, quoties vel per internas inspirationes, vel concionatorum, superiorum & confessoriorum voces suam ingratitude[m] & tepiditate[m] agnoscit, vel per varias internas externasque tribulationes eruditus, diuinæ iustitiæ gladium sibi imminente[m] prospicit. Et quoties nihilominus eheu in torpore suo perseuerans, imminens sibi exitium nec pauet, nec cauet! Horror ingratitude[m] & tepiditatis, Feruor seriæ conuersionis.

III. *Ar cultor vinea respondens ait*
Domine dimitte illam & hoc anno, usque
dum fodiam circa illam, & mittam ster-
cora, & si quidem fecerit fructum: sin-
terem, in futurum succides eam. Quod
 cultor indulgendum infructuosa fi-
 culneæ censet, idem longanimitas Dei
 peccatori tam diu præstat, quamdiu
 eius conversionem expectat; quot
 interim modis ad penitentiam pro-
 uocat, quot conscientia stimulis ve-
 get, quot gratia auxilijs ad perfectio-
 nis studium excitat, quot promissis
 minis, beneficijs, flagellis ad finem
 misericordiae suae inuitat? Quisquis
 tanta longanimitate Dei ad dignos
 penitentiae fructus ferendos, non fe-
 nit se moueri, an non iusto eius iudi-
 cio è plantario electarum arborum
 tanquam stirps inutilis meretur ex-
 scindi? Admiratio & amor di-
 uinae longanimitatis,
 Feruor maturae
 conuersio-
 nis.

De muliere 18. annos incurua , à III.
 Christo erecta Sabbatho.
 Luc. 13.

I. **C**um doceret Iesus Sabbatho in synagoga, videns mulierem decem & octo annos habentem spiritum infirmitatis inclinatum, nec omnino valentem sursum respicere, misericordia motus ad se eam vocavit, & imposita manu confestim sanavit. Mulier illa incurua præfiguratur quamvis animam peccati & diabolicæ seruitutis iugo oppressam, longoque tempore sub eo gementem, quæ pondere concupiscentiarum suarum ad terram inclinata, terrena tantum capit & sapit, quæ sursum sunt, nec respicere quidem potest, nisi divina gratia erigatur. Quam miserabilis talis animæ conditio, in limo illecebrarum mundi & carnis sic immerisæ, ut ad veras cœlestesque delicias, ad quas creata est, nec aspicere quidem possit! Quanta misericordia à tanta miseria liberari, à qua toties te misericors Salvator misericorditer eruit, quoties lapsum in quoduis peccatum erigit! Gratitude, amor zelus gloriæ Salvatoris.

II. Archisynagogo indignanti quod Sab-
 batho eam curasset, respondens dixit: Hypo-
 crita, vnu (qui) q³ vel ū sabbatho nō soluit
 bouem suam aut asinum à praesepio, & au-
 cit adquare hanc autem si iam Abrahā,
 quam alligauit Iatanas, ecce decem & octo
 annis, non oportuit solui à vinculo illo die
 Sabbathi? Quam efficaciter superstitio-
 sam huius Archisynagogi culicem
 celantis, & camelum deglutientis hy-
 pocrisin refellit, & simul intimum
 compassionis affectum erga animas
 sub graui peccati & diaboli tyrannide
 ingemiscētes patēter ostendit! Quā
 displicet illi hypocritica iustitia &
 sanctitas multorum, qui exteriora
 quaedam minimi momenti ad vanam
 ostentationem superstitiosē obser-
 uant, interiora maximi momenti, in
 quibus vera perfectio consistit, negli-
 gunt & in alijs contemnūt. Quam pla-
 cet ē contra sincera diuinæ gloriæ in
 omnibus intentio, pura proximi di-
 lectio, intima erga peccatores & affli-
 ctos compassio! Fuga hypocrisis, te-
 merarij iudicij, & contemptus alio-
 rum: Sincerus zelus gloriæ Dei, perfe-
 ctionis propriæ, & salutis animarum.
 III. Et cū hæc diceret, erubescēbant omnes
 aduersarij eius, & omnis populus gaudi-
 bat

bat in uniuersis qua gloriose fiebant ab eo.
 Quanto magis in extremo die iudicij omnes calumniatores & persecutores Christi & Sanctorum erubescant, quando suam impietate & hypocrisin, & illorum innocentiam & sinceritatem toti mundo clare manifestatam cernent! & quanto magis omnes electi latabuntur, quando tantam Christi Domini gloriam, simulque suam toti mundo propalatam conspicabuntur? Affectus ijdem.

De filio prodigo resipiscente. Luc. 15.

IV.

I. **E**Xpende in typo filij prodigi miram ingratitude, temeritatem & stoliditatem cuiusuis peccatoris, qui pro libertate arbitrij sibi indulta, donis naturæ & gratiæ abutens; per peccatum mortale à Deo se auertit, & ad creaturas se conuertit; se iungit se à cœtu filiorum Dei, & coniungit consortio mancipiorum Diaboli; recedit è paterna domo, inuito cœlesti Patre, & ingemiscuntibus Angelis, & abit in longinquam regionem umbræ mortis, & reatus gehennæ ignis, exultante mundo & applaudentibus dæmonibus; atque ita vnico

Rr s

quasi

quasi momento omnium thesaurorum cœlestium sibi communicatorum & meritorum tota vita collectorum inestimabilem facit iacturam. Similis ingratitude, temeritatis & stoliditatis notam incurrit, quisquis à Deo magnis gratijs præventus, repide eide seruit, cum periculo grauius labendi, & sic tandem statu gratiæ excidendi. Quis hæc expendens, seque alterum filium prodigum agnoscens non ingemiscat, suam ingratitude non defleat, suam temeritatem non exhorrescat, suam stoliditatem non obstupescat? Detestatio ingratitude, horror repiditatis, feruor seriæ conuersionis.

¶ Intuere abyssum miseriarum, quas peccator à Deo recedens, uti & tepidus seruus Dei, in spiritu languescens incurrit, quarum 1. est inopia abundantis gratiæ auxiliorum, cœlestium fauorum, & solatorum, quibus se culpa sua priuat. 2. Miserabilis seruitus Diaboli, suorum peccatorum & imperfectionum, quarum iugo se sponte subiicit. 3. Infatiabilis cupiditas siliquarum porcorum, seu concupiscentiarum & sensualitatum suarum, quibus animæ appetitus diuinarum deliciarum capax expletur.

expleri nequit. Quanta benignitas Dei est ex hac abyſſo elementer erui, aut ne in eam incidas, paternè præferuari! Affectus iſdem.

III. Inruere deinde abyſſum infinitæ miſericordiæ Dei, qui 1. Varias internas externasque afflictiones temporales peccatoribus & tepidis immitit, ſicque per gratiam præuenientē ad reſipiſcēdum, & ſtatum ſuum priſtinū innocentix & feruoris feliciffimum recogitandū miſericorditer exſtimulat, iuxta illud Oſeæ: *Ecce ego ſepiam* Oſeæ.
viam tuam ſpinis, & ſemitas ſuas non inueniet. Et ſequetur amatores ſuos, & non apprehendet eos: & quæret eos, & non inueniet. Et dicit: vadam & reuertar ad virum meum priorem: quia bene mihi erat tunc magis, quam nunc. 2. Per gratiam adiuuantem ad agnoſcendam humiliter vilitatem & indignitatem ſuam efficaciter excitat, vt ſe indignū feliciffima filiorum Dei ſorte reputet, ſed ad viliffimam inſimorum eius ſeruulorum conditionem ſuſpiret: *Quanti mercenarij in domo Patris mei!* Deum ad firmū efficaciq; propoſitū cum intima humilitate, filiali fiducia, cordiſq; amaritudine redeundi ad paternam ſinum diuinæ miſericordiæ ſuauiſſime in-

uitat, vt totis præcordiorum affectibus exclamet: *Surgam, & ibo ad Patrem meum, & dicam: Pater peccaui in cælum & coram te, iam non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut vnum de mercenarijs tuis.* Quanta tam immensæ Patris misericordiarum gratiæ tam ingrato gratis præstitæ debetur gratitudo, quantus amor, quantus in diuino eius seruitio feruor! His expensis eodem affectus excita, teque ad serium peccata expiandi, cauendi, & compensandi studium inflamma.

v.

De filio prodigo in gratiam recepto.

ibid.

I. **E**Xpeade in typo Patris filium prodigum redeuntem tanto amore recipientis inæstimabilem gratuitamque Dei misericordiam erga peccatorem respicientem, quem cum adhuc longè est, & in luto peccatorum suorum profundè infixus hæret, præueniente gratia ad pœnitentiam exstimulat, per agnitionem & derestationem suæ ingratitude, efficacique propositum emédationis surgentem & reuerentem cum pio miserationis affectu expectat, tandemque per veram contritionem, sinceramque confessionem appropinquantem, & ex intimis cordis

cordis contriti & humiliati medullis
 exclamantem : *Pater peccavi in cœlum*
 & coram te, non sum dignus vocari filius
 tuus, osculo pacis excipit; brachijsque
 amoris stringit; confestimq; illi reddit
 stolam primam iustitiæ perditæ, ius
 filij ad regnum, annulū & calceamen-
 ta, seu efficacis gratiæ præsidium ad bo-
 norum operum exercitium, ad morti-
 ficationem pravorum habituum, ad
 augendū meritum & gloriæ braviū.
 Quo humilitatis, gratitudinis, amoris
 sensu peccatorem tot misericordijs
 præuentum, in misericordissimi & a-
 mantissimi Patris amplexum ruere
 oporteret, tamq; arctè eundem vicis-
 sim brachijs amoris complecti, vt in
 æternum ab eo nunquam posset diuel-
 li? Humilitas, gratitudo, amor.

¶ Nec hoc contentus pijsimus Pa-
 ter, insuper mandat vitulum saginatū
 occidi, conuiuium instrui; omnes do-
 mesticos lætari: *quia hic filius meus mor-
 tuus erat & reuixit, perierat & inuentus
 est.* En quantum gaudium in cœlo co-
 ram Angelis Dei de vno peccatore
 pœnitentiam agente! Quanta erga
 illum liberalitas æterni Patris, Filium
 suum vnigenitum in conuiuium mysti-
 co SS. Eucharistiæ illi proponentis!

R. 7

Quany

Quanta benignitas & indulgentia maiora illi amoris signa, quam innocenti exhibentis! Affectus ijdem.

III. Expende tantum peccatoribus serio resipiscentibus à Deo exhiberi gratuitæ miserationis & dilectionis excessum, vt iusti innocentiores quodammodo ad indignationem vel inuidiam prouocari posse videantur: tametsi illi diuina iudicia reuerenter suspicientes, inscrutabili prouidentia Dei beneplacito penitus acquiescunt, illis de recepta gratia, nouisque superadditis charismatis ex charitate congratulando, suamque innocentiam conseruatam non suis meritis, sed peculiari gratiæ Dei humiliter asseribendo, seque illo amantissimi Patris promisso, *fili tu semper mecum, & omnia mea tua sunt*, abundè consolando. Est enim magnus est misericordiae diuinæ excessus toties lapsum in tot peccata à Deo erigi, & in gratiam, quâ toties indignum reddidit, misericorditer recipi: quantò tamen maior in se esse gratia iustum à lapsu, in eadem peccata, in quæ labi potuisset, gratis præseruari? ad quantam ergò tam peccator erectus, quam iustus non lapsus obligatur gratitudinem Deo referendam? ad

ad quàm tenerum eius amorem, ad quàm exactum eius obsequium? Gracitudo, amor, feruor diuini seruitij.

De Fortitudine.

De Magnanimitate.

} 37.
} 6. p. med. }
} 38.

VI.

VII.

Dominica XXIII. post Trinitatem.

23. hebd.
post
Trinit.

De Numismate census. Matth. 22.

I.

I. PHarisæi mittunt ad Christum discipulos suos cum Herodianis interrogatum, an liceat censum dare Cæsari, an non? volentes eum capere in sermone, vt si negaret dandum, Cæsaris & Præsidis indignationem incurreret; si assereret dandum, apud plebem, quæ agrè ferebat sibi libertatem adimi, & tributum ab infideli Principe imponi, gratiam perderet, sicque Messias haberi desineret. Quàm detestanda istorum hypocrisis, qui ore Domino blandiuntur, vt fraudem inducant: *Magister, scimus quia verax es, & viam Dei in veritate doces, & non est tibi cura de aliquo, non enim respicis perso-*

nam